

tydning som det under Nr. 31; jeg vil endog-
 faa tilføie, at jeg forstaaer den anden Passus
 i første Stykke af § 40 saaledes, at det hderste
 Nødværgen ingenlunde er ubeluffet til Forsvar
 for Wren; men der er dog den Forskiel mel-
 lem anden Passus i § 40, som den staaer i
 Lovudkastet, og saaledes som den vil komme til
 at lyde, hvis Wndringsforslaget under Nr. 32
 vedtages, at efter § 40 er det hderste Nød-
 værgen til Forsvar for Wren kun da berettiget,
 naar den Wrefrænkelse, hvorom der er Spørgs-
 maal, har en saa alvorlig Character, at der
 kan siges at være Spørgsmaal om Noget, der
 kan sætte Angrebet derpaa i Klasse med den
 Paagjældendes Velsærd, hvorimod der, naar
 man ubetinget vil indrømme det hderste Nød-
 værgen til Forsvar for Wren, vilde kunne blive
 Spørgsmaal om at anvende det hderste Nød-
 værgen, som bestaaer i at berøve Angriberen
 Livet, til Forsvar for Wrettheder, som kun
 udsætte den Vedkommende for en efter Om-
 stændighederne endog meget ringe Krænkelse.
 Dette troer jeg ikke man bør gjøre. Saal-
 des som disse Ord staae i Paragraphen, ere de
 med velberaad Hu affattede, saaledes at de
 omfatte ogsaa Nødværgen til Forsvar for Wre-
 frænkelse, naar den Wrefrænkelse, hvorom der
 bliver Spørgsmaal, har stor Betydning. Man
 skal altsaa være varsom med at foretage en
 Wndring, som udbider Begrebet om det hderste
 Nødværges Tilladelighed udover, hvad man
 maaskee, naar man tilstrækkeligt overveier Sa-
 gen, vil finde rigtigt. — Forslaget under Nr.
 33 vil jeg alvorligt tilraade de ærede Med-
 lemmer ikke at gaae ind paa. Det er ikke no-
 gen helbig Affattelse at sige: Naar Nogen i
 høi Grad overstrider Grændsen for det Nød-
 værgen, der maatte ansees nødvendigt, idet det
 altid bliver noget meget vagt, hvad der skal
 forstaaes ved en Overstridelse i høi Grad, og
 hvad der derimod ikke skal være det; men der-
 til kommer, at saaledes som Forslaget under
 Nr. 33 er affattet, bliver der ikke givet nogen
 Regel for det Tilfælde, at der har fundet en
 Overstridelse af Grændserne for Nødværgen
 Sted, naar det ikke har været i høi Grad,
 at den har fundet Sted. Det kan dog ikke
 være Meningen, naar man giver Regler for,
 i hvilke Tilfælde Nødværgen er tilladelig, at

der da, naar disse Regler ere overstridne, ikke
 skal have fundet Noget Sted, der var util-
 børligt. Man kan ikke gaae videre, end til at
 sige: Naar Reglerne for Nødværgen ere over-
 stridne, foreligger der en objectivt strafbar
 Handling; men, om denne objectivt strafbare
 Handling i det enkelte Tilfælde skal medføre
 Straf, berøer, foruden paa det objective Mo-
 ment, tillige paa det subjective, nemlig hvor-
 vidt Overstridelsen i det enkelte Tilfælde med
 Føie kan tilregnes Gjerningsmanden, hvorved
 der ogsaa bør tages tilbørligt Hensyn til den
 Sindsforsætning, hvori den Paagjældende na-
 turligen har maattet være. Saaledes er Reg-
 len i § 40, andet Stykke, og jeg troer, den er
 rigtig.

Forslaget under Nr. 34 til § 41 er af
 mindre Vigtighed; men jeg troer ikke, det vil
 være rigtigt at vedtage det. Det er mig ikke
 klart, hvad den ærede Forslagsstiller egent-
 lig har villet naae derved. — Forslaget under
 Nr. 35 kan jeg ikke see er Andet end en Re-
 dactionsændring, og forsaavidt ligger der jo
 mindre Vægt paa, om det vedtages, eller ikke.
 Det forekommer mig imidlertid, at naar ikke
 særegne Grunde tale for saadanne Redactions-
 ændringer, og det ikke er aldeles iøinesaldende,
 at det er en Forbedring af Loven, saa skal
 man ikke vedtage et saadant Forslag. Jeg har
 nu den Overbeviisning, at der ikke vindes Noget
 ved at foretage den Forandring, der her er
 foreslaaet. — Forslaget under Nr. 36 maa
 jeg tilstaae, at jeg heller ikke kan betragte som
 Andet end som et Redactionsforslag, hvis Hen-
 sigtsmæssighed jeg derhos finder tvivlsom. —
 Hvad angaaer det Forslag, der er stillet under
 Nr. 38, af Rigsdagsmanden for Svendborg
 Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), da vilde
 det, forekommer det mig, utvivlsomt være urig-
 tigt, hvis man vedtog dette Forslag og altsaa
 lod det tredje Stykke af Paragraphen udgaae.
 Den Regel, som deri udtales, er jo dog utvivl-
 somt rigtig, den nemlig, at, naar en Person
 har begaaet en Handling, som sigter til at faae
 en vis Forbrydelse udført, og han derefter fri-
 villigt træder tilbage fra Udførelsen af det for-
 bryderiske Forsæt, saa kan han ikke straffes for
 Forsøg paa den af ham oprindeligt paatænkte,
 men senere opgivne Forbrydelse; men forsaar